

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobkyně: **nezletilá X**, narozená X
bytem X
zastoupená zákonným zástupcem X, narozeným X
bytem tamtéž

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, IČO 005 51 023
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2025, č. j. MPSV-2025/250779-918

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. V tomto rozsudku soud přezkoumává dostatečnost posouzení zdravotního stavu nezletilé žalobkyně v souvislosti s jejím nárokem na průkaz osoby se zdravotním postižením.

I. Shrnutí stavu věci ve správním řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

2. Rozhodnutím Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Pardubicích, Kontaktní pracoviště Hlinsko (dále také „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 12. 6. 2025, č. j. 87209/25/CR (dále také „*prvostupňové rozhodnutí*“) byla zamítnuta žádost žalobkyně o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením.
3. K odvolání žalobkyně bylo v záhlaví tohoto rozsudku označeným rozhodnutím žalovaného (dále také „*rozhodnutí žalovaného*“) potvrzeno prvostupňové rozhodnutí a podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád bylo odvolání zamítnuto.
4. Žalobkyně s rozhodnutím správních orgánů nesouhlasí. Má za to, že její zdravotní stav odůvodňuje přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením.

II. Obsah žaloby

5. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou dle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s. ř. s.*“). V žalobě navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc k dalšímu rozhodnutí žalovanému s tím, že zdravotní stav žalobkyně bude posouzen komplexně a nikoli formálně. Bude namístě se vypořádat se všemi relevantními podklady.
6. Žalobkyně dle svých tvrzení trpí oboustrannou smíšenou nedoslýchavostí s dopadem na běžné každodenní fungování na veřejnosti. Trpí i dalšími obtížemi. Namítá, že posouzení zdravotního stavu bylo provedeno formalisticky, měla být zohledněna reálná míra omezení žalobkyně. Měl být hodnocen reálný funkční dopad. Uvádí pochybnosti o obsahu posudku vypracovaného posudkovou komisí, ve kterém došlo k nesprávnému uvedení data lékařské zprávy.
7. Dále poukazuje na to, že nebyly odpovídajícím způsobem vyhodnoceny další diagnózy žalobkyně. Žalovaný neuvedl, proč obtíže žalobkyně nepovažuje za funkčně srovnatelné se stavy uvedenými v příslušné vyhlášce. Závěrem žaloby upozornila na to, že lékařská dokumentace nemusela být správním orgánem I. stupně předána kompletní.
8. V replice se žalobkyně dožadovala řádného posouzení funkčních dopadů obtíží, a to v souhrnu všech zdravotních obtíží. Případně navrhla přezkoumání posudkových závěrů.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popsal průběh řízení. Citoval zákonnou úpravu. Posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „*PK MPSV*“), kterým bylo prokázáno, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením (dále jen „*průkaz OZP*“), zhodnotil jako úplný, objektivní a přesvědčivý. Zdůraznil, že PK MPSV odůvodnila nesplnění podmínek pro přiznání průkazu OZP a v posudku uvedla lékařské zprávy, z nichž při vypracování posudku vycházela. U žalobkyně nešlo o zdravotní stav uvedený v příloze č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením (dále jen „*vyhláška č. 388/2011 Sb.*“). V závěru navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Přezkum věci soudem

10. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Rovněž se zabýval tím, zda napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a zda zjištěný skutkový stav má oporu ve spisech [srov. § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.].

11. K obecnému východisku přezkumu napadeného rozhodnutí soud uvádí, že žalobní námitky jsou z naprosté většiny formulovány vcelku obecně. Námitky jsou v podstatě založeny na tom, že zdravotní posouzení žalobkyně nebylo správně provedeno a že měly být jinak zhodnoceny funkční dopady zdravotních obtíží žalobkyně. Obecné pojetí námitky pak předurčuje i jejich vypořádání soudem, kterému rovněž nezbude jinak než námitky vypořádat obecně. Jinými slovy, obsah žaloby předurčuje rozsah soudního přezkumu.
12. Žaloba není důvodná.

IV.a. Zjištění ze správního spisu

13. Z předložených správních spisů zjistil soud následující pro věc rozhodné skutečnosti.
14. Žalobkyně podala dne 28. 4. 2025 žádost o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením. Institut posuzování zdravotního stavu Chrudim (dále jen „*Institut PZS*“) vypracoval dne 28. 5. 2025 na základě žádosti správního orgánu I. stupně posudek o zdravotním stavu žalobkyně s platností od 1. 4. 2025. Dle posudkového závěru nebyla žalobkyně shledána osobou s podstatně omezenou pohyblivostí nebo orientací, včetně osoby s poruchou autistického spektra ve smyslu § 34 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením (dále jen „*zákon č. 329/2011 Sb.*“). Nejde o zdravotní stav, který je uveden v příloze č. 4 vyhlášky č. 388/2011 Sb., ani mu svým funkčním postižením neodpovídá, resp. není svými funkčními důsledky srovnatelný. Žádost byla proto zamítnuta (viz bod 2 odůvodnění shora).
15. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, neboť nesouhlasila s posudkovým hodnocením svého zdravotního stavu. Namítla nesprávnou aplikaci vyhlášky a zmínila potřebu analogického posouzení. Žalobkyně je nucena používat kompenzační pomůcky. Rovněž namítla porušení procesních práv, neboť rozhodnutí bylo vydáno příliš brzy.
16. Na základě žádosti žalovaného posoudila PK MPSV dne 4. 11. 2025 zdravotní stav žalobkyně se stejným závěrem jako Institut PZS. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 8. 12. 2025, na základě posudku PK MPSV, který považoval za přesvědčivý a úplný, odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
17. Žalovaný vyšel z posudku PK MPSV a vydal napadené rozhodnutí. V odůvodnění tohoto rozhodnutí nejprve shrnul dosavadní průběh řízení, rozhodnou právní úpravu a obsáhle z posudku PK MPSV citoval. Dospěl k závěru, že posudkem PK MPSV bylo prokázáno, že žalobkyně nemá nárok na průkaz OZP. Posudek jako stěžejní důkazní prostředek zhodnotil jako úplný a přesvědčivý. Konstatoval, že posouzení zdravotního stavu provádějí posudkoví lékaři na základě všech dostupných lékařských zpráv a nálezů, posouzení věcné správnosti posudku není v možnostech žalovaného. K odvolání žalobkyně uvedl, že námitky směřovaly do lékařského posouzení zdravotního stavu, což bylo přezkoumáno právě skrze uvedený posudek PK MPSV. Konstatoval, že žadatelka nesdělila v průběhu řízení žádné nové skutečnosti.

IV.b. Přezkum věci soudem

18. Předmětem soudního přezkumu v dané věci je především dostatečnost posouzení zdravotního stavu žalobkyně v souvislosti s nárokem na průkaz osoby se zdravotním postižením. Žalovaný dospěl ve správním řízení k závěru, že zdravotní stav žalobkyně neodůvodňuje nárok na průkaz OZP, neboť nebylo prokázáno její omezení ve smyslu

přílohy č. 4 vyhlášky č. 388/2011 Sb. Žalobkyně má za to, že její sluchové omezení odůvodňuje nárok na průkaz OZP.

19. Soud poznamenává, že soudní přezkum ve správním řízení není pouhým dalším přezkumným kolem ve správním řízení, nýbrž je zaměřen především na posouzení toho, zda ve správním řízení byla dodržena garantovaná práva žalobkyně.
20. Dle § 34 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb. *nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením má osoba starší 1 roku s tělesným, smyslovým nebo duševním postižením charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, které podstatně omezuje její schopnost pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra. Dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav se posuzuje podle § 9 odst. 3.*
21. Dle § 34 odst. 4 zákona č. 329/2011 Sb. *nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem "ZTP/P" (průkaz ZTP/P) má osoba se zvláště těžkým funkčním postižením nebo úplným postižením pohyblivosti nebo orientace s potřebou průvodce, včetně osob s poruchou autistického spektra. Zvláště těžkým funkčním postižením pohyblivosti a úplným postižením pohyblivosti se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna chůze v domácím prostředí se značnými obtížemi, popřípadě není schopna chůze, v exteriéru není schopna samostatné chůze a pohyb je možný zpravidla jen na invalidním vozíku. Zvláště těžkým funkčním postižením orientace a úplným postižením orientace se rozumí stav, kdy osoba při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu není schopna samostatné orientace v exteriéru.*
22. Dle § 34b odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb. *při posuzování schopnosti pohyblivosti a orientace pro účely přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením se hodnotí a) zdravotní stav a funkční schopnosti fyzické osoby, b) zda jde o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, c) zda jde o podstatné omezení schopnosti pohyblivosti nebo orientace a závažnost funkčního postižení.*
23. Podle odst. 2 téhož ustanovení *prováděcí právní předpis stanoví, které zdravotní stavy lze považovat za podstatné omezení schopnosti pohyblivosti a orientace.*
24. Podle odst. 3 téhož ustanovení *při posuzování podstatného omezení schopnosti pohyblivosti a orientace u zdravotního stavu, který není uveden v prováděcím právním předpise, se hodnotí, kterému ze zdravotních stavů v něm uvedených funkční postižení odpovídá nebo je s ním funkčními důsledky srovnatelné.*
25. Podle bodu 3 písm. i) přílohy č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., v relevantním znění, *za podstatné omezení schopnosti pohyblivosti a orientace na úrovni středně těžkého funkčního postižení pohyblivosti a orientace lze považovat tyto zdravotní stavy: celková ztráta sluchu podle Fowlera 85 % a více s neschopností slyšet zvuky a rozumět řeči i přes nejlepší korekci (oboustranná praktická nebo úplná hluchota) u osoby mladší 18 let věku.*
26. K rozsahu přezkumu ve správním soudnictví se mnohokrát vyslovoval i Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“), když například v rozsudku ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130 uvedl: „*přestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka (srovnej např. rozsudek ve věci Van de Hurk v. The Netherlands, ze dne 19. 4. 1994, Series No. A 288). To by mohlo vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním a kontraproduktivním důsledkům*

jsoucím v rozporu se zásadou efektivitu a hospodárnosti řízení. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se městský soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. Odpověď na základní námitky však v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související.“

27. Účelem soudního přezkumu tak je zaměřit se především na přezkum předchozího řízení než na přijímání nových závěrů ve specializované oblasti práva. V soudním řízení je prostor ke skutkovému přezkumu věci toliko v omezeném případě, kdy by správní orgán postupoval v rozporu s oprávněnými zájmy účastníků, např. pokud by krátil nedůvodně jejich procesní práva, aplikoval nesprávně zákonné předpisy atd. Skutečnost, že správní orgán rozhodne tak, že návrhu žadatele nevyhoví, není výrazem nerespektování práv žalobkyně.
28. Soud z napadeného rozhodnutí zjistil, že žalovaný se především na základě posudku PK MPSV z 4. 11. 2025 dostatečným způsobem vypořádal s námitkami žalobkyně v odvolání a prakticky i později uvedenými v žalobě. Je proto případné, aby soud na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal. Soud v dané věci po přezkoumání žalobních námitek konstatuje, že žalobu nepovažuje za důvodnou.
29. Konstantní judikatura NSS uvádí, že není úlohou soudů posuzovat obsahovou správnost závěrů posudkové komise. K tomuto závěru dospěl NSS například v rozsudku ze dne 7. 1. 2015, č. j. 3 Ads 114/2014-21, kde se zabýval nesouhlasem se závěry posudků posudkové komise, a uvedl následující: *„Soudu zde nepřísluší posuzovat věcnou správnost lékařských posudků, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Posudky soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na mimořádný význam v řízení o invalidním důchodu bývají tyto lékařské posudky důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzují žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudků mohla být zpochybněna. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky pak spočívá v tom, aby se posudková komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítal, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila.“* Uvedený rozsudek se sice týkal řízení o invalidním důchodu, ale jeho závěr je aplikovatelný i v řízení o přiznání nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením. Lze tedy shrnout, že není úkolem krajského soudu znovu posuzovat zdravotní stav žalobkyně. Soud má pouze ověřit, zda posudková komise měla k dispozici dostatek podkladů pro své závěry, zda je její posouzení komplexní a řádně odůvodněné a vypořádává se s námitkami.
30. Jak je již shora uvedeno, posudek Institutu PZS, jakož i posudek PK MPSV definovaly zdravotní postižení žalobkyně a jeho vliv na schopnost pohyblivosti a orientace obdobně, tedy tak, že žalobkyni nevznikl nárok na průkaz OZP. Podle posudkové komise nejde o žádný ze stavů uvedených ve shora citované příloze č. 4 vyhlášky č. 388/2011 Sb. K tomu nemá soud co dodat, neboť sám není nadán odbornými medicínskými znalostmi.
31. Vzhledem k tomu, že určení podstatné míry omezení schopnosti pohyblivosti a orientace podstatné pro nárok na průkaz OZP ve vazbě na sluchové omezení je spojeno s procentní měřenou ztrátou sluchu,¹ není potom namístě postupovat dle § 34b odst. 3 zákona

¹ Hodnocení ztráty sluchu dle Fowlera je standardizovaná audiologická metoda, která převádí naměřené hodnoty sluchu v decibelech (dB) na procentuální vyjádření ztráty sluchu. Slouží zejména pro posudkové účely, jako je určení míry invalidity, nároků na kompenzační pomůcky nebo uznání nemoci z povolání.

č. 329/2011 Sb. a hledat srovnatelné funkční omezení. Pokud je totiž určeno vcelku exaktní rozlišovací kritérium pro posouzení nároku, tak bude na místě při nedosažení určeného omezení (viz foniatické vyšetření) uzavřít, že kritérium není naplněno. Jinými slovy, sluchové omezení, resp. určení jeho míry, je v citované prováděcí vyhlášce zřetelně popsáno. Nejedná se proto o zdravotní stav, který není ve vyhlášce uveden.

32. Krajský soud se zabýval úplností a přesvědčivostí nového posudku PK MPSV. Ověřil, že se posudková komise MPSV ČR v rámci posouzení zdravotního stavu žalobkyně zabývala relevantními lékařskými zprávami včetně aktuálních a vyvodila z nich odpovídající závěry. V diagnostickém souhrnu komise popsala zdravotní stav žalobkyně, z citace lékařských zpráv vyplývá závažnost jejích funkčních postižení, v závěru posudkového zhodnocení je popsán vliv zdravotních postižení žalobkyně na její pohyblivost a orientaci. Psychické postižení bylo zhodnoceno tak, že po zlepšení v závislosti na medikaci nedosahuje tíže hodnotitelné dle vyhlášky. Soud nepřezkoumatelnost posudku PK MPSV a rozhodnutí žalovaného neshledal.
33. K námitce přepjatého formalismu při posouzení zdravotního stavu soud uvádí, že žalovaný vycházející z posudku PK MPSV byl především vázán zákonnou úpravou shora citovaného § 34 zákona č. 329/2011 Sb. Zdravotní stav není možné hodnověrně posoudit dle subjektivního náhledu žádající osoby. Za tím účelem je pro účely objektivizace a možného podřazení určitých typů omezení přijata shora citovaná vyhláška, konkrétně příloha č. 4, která ve vztahu ke konkrétnímu postižení žalobkyně – sluchového rázu – odkazuje na objektivizované vyšetření foniatra. Ustanovení § 34 odst. 4 zákona č. 329/2011 Sb. vyžaduje neschopnost samostatné orientace osoby v exteriéru.
34. Soud poukazuje právě na shora uvedený odstavec 4 (průkaz ZTP/P), neboť lehčí postižení sluchu (průkaz TP, resp. ZTP) v příslušné vyhlášce nepočítají se samotným sluchovým omezením osoby mladší 18 let. Sama žalobkyně v řízení uvedla, že využívá kompenzační pomůcku.
35. K námitce pochybností při práci s podklady soud uvádí, že z posudku Institutu PZS ze dne 28. 5. 2025 zjistil, že posudkoví lékaři měli dispozici zprávy ORL jak ze dne 12. 5. 2025 (MUDr. X), tak ze dne 13. 5. 2025 (MUDr. X). Nedošlo tedy k jakémukoli pochybení. K tomu soud dodává, že posudek PK MPSV zcela očividně cituje též z lékařské zprávy ze dne 13. 5. 2025, kterou žalobkyně doložila s žalobou. Soudu na rozdíl od žalobkyně pochybnosti nevznikly.
36. K námitce nedostatečného vypořádání dalších diagnóz ve smyslu psychických obtíží soud odkazuje na závěr posudku PK MPSV, který žalovaný převzal do svého rozhodnutí s tím, že psychické postižení nedosahuje tíže hodnotitelné podle přílohy č. 4 vyhlášky. Ostatně žalobkyně sama neuvedla to, že by psychické potíže nebyly kompenzovány a že alespoň jistou mírou mají další vliv na její sluchové postižení. Soud rovněž z podání žalobkyně ani lékařských zpráv, resp. posudku nevyrozuměl, že by případné psychické obtíže žalobkyně měly souviset se zhoršenou pohyblivostí či orientací.
37. Poukaz žalobkyně na vadný postup orgánu I. stupně soud za daného stavu věci nesdílí. Žalobkyně, byť zdravotně omezena měla možnost do správního spisu nahlížet, rovněž nebyla nikterak omezena v tom, aby předkládala jí dostupné lékařské zprávy prokazující objektivně pojaté závěry o zdravotním stavu. V obou posudcích je uveden výčet zdravotnické dokumentace, ze které správní orgány vycházely. Obecný stesk žalobkyně pochybnosti soudu nezaložil. Žalobkyni bylo skrze výzvu posudkových lékařů opakovaně

umožněno doložení příslušných podkladů. Soud výčet předložených podkladů nepovažuje za nedostačující či nesprávný. Podle ustanovení § 34a odst. 3 zákona č. 329/2011 Sb., je to právě žadatelka, která je mimo jiné povinna předložit lékařské nálezy ošetřujících lékařů, které jí byly vydány a sdělit a doložit další údaje, které jsou významné pro vypracování posudku.

38. Pro úplnost k námitce krátkých lhůt k vyjádření (viz odvolací námitka) soud uvádí, že potřebu delších lhůt neshledal. Žalobkyně měla případně možnost skrze svého zákonného zástupce požádat o prodloužení lhůty, což neučinila. Sama na výzvy k předložení lékařských podkladů nereagovala, byla pasivní.
39. Krajský soud nikterak nezpochybňuje obtíže v běžném životě, které s sebou přináší zdravotní stav žalobkyně. Žalobkyni je však třeba připomenout, že stanovení jednotlivých kritérií pro přiznání nároku na průkaz TP, ZTP či ZTP/P má svůj význam a smysl. Zhodnotit zdravotní stav pro účely sociálního zabezpečení, a tedy i pro účely přiznání nároku na shora uvedené průkazy, je úkolem posudkových lékařů. Požadavkem na posudky je mimo jiné to, aby byly přezkoumatelné. V nyní projednávané věci byla tato kritéria splněna.

V. Závěr a náklady řízení

40. V dané věci tedy lze uzavřít, že rozhodnutí žalovaného je věcně správné a vychází ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování. Soud žalobu proto jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
41. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná. Žalovanému podle obsahu správního spisu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 3. června 2026

Jaroslav Vávra, v. r.
soudce